

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

Τ.Θ. 90, 19011 ΑΥΛΩΝΑΣ - ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015 - Α.Φ.165 - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 0,01 ΕΥΡΩ

“Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίζει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή.” Α΄ Κορ.15:51-52

Εκζητώντας το Θεό με πάθος

«ΘΕΕ, εσύ είσαι ο Θεός μου, σε ζητάω από το πρωί, σε διψάει η ψυχή μου, σε ποθεί η σάρκα μου, μέσα σε γη έρημη, ξερή, και άνυδρη, για να βλέπω τη δύναμή σου και τη δόξα σου, καθώς σε είδα στο αγιαστήριο. Επειδή, το έλεός σου είναι καλύτερο από τη ζωή, τα χείλη μου θα σε επαινούν. Έτσι θα σε ευλογώ στη ζωή μου και στο όνομά σου θα υψώνω τα χέρια μου.» (Ψαλ. 63:1-4).

Όταν ο Βασιλιάς Δαβίδ έγραψε αυτά τα λόγια, ανέφερε το λόγο που ο Κύριος τον θεώρησε άνδρα κατά την καρδιά Του (Α΄ Σαμ. 13:14). Και ο λόγος ήταν ότι επιθυμούσε να γνωρίσει τον Πατέρα καλλίτερα και πιο άμεσα. Λαχταρούσε το Θεό περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο. Η καθημερινή ζωή του ήταν αφιερωμένη στη γεμάτη πάθος εκζήτηση του Θεού.

Αλήθεια, πότε ήταν η τελευταία φορά που η οικογένειά σου είχε πάθος για μια Ουράνια εμπειρία με το Θεό; Πότε τελευταία θαύμασες κάτι που δημιούργησε ο Πατέρας; Είχες ως εμπειρία μεγάλη χαρά όταν Εκείνος απάντησε την ένθερμη προσευχή σου; Κάθισες ποτέ σου

σιωπηλά και με δέος μπροστά στην ένδοξη μεγαλοπρέπεια του Κυρίου; Πότε ήταν η τελευταία φορά που η οικογένειά σου ήταν τόσο ενθουσιασμένη να ενωθεί με άλλους στη λατρεία, ώστε να μην έβλεπες την ώρα να πάτε στην εκκλησία; Έχεις ποτέ αποκτήσει την εμπειρία της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος τόσο δυνατά, ώστε να μην μπορείς να φύγεις από την παρουσία Του;

Φαίνεται, ότι σ' αυτό το επίγειο βασίλειο, έχουμε αιχμαλωτισθεί από πράγματα γύρω μας, που δεν έχουν τίποτα να κάνουν με τη δόξα και την παρουσία του Θεού, αλλά με τη δόξα του ανθρώπου και τις εμπειρίες του ανθρώπου. Οι πιστοί συμβιβάζονται με λιγότερα από τα καλλίτερα του Θεού. Δυστυχώς δεν σαγηνευόμαστε πλέον από τα πράγματα του Θεού, αλλά από τα θαυμαστά της τεχνολογίας και τους τρόπους του κόσμου. Μπορεί να πει κάποιος ότι εσύ είσαι ένα πρόσωπο κατά την καρδιά του Θεού;

Ήρθε η ώρα να στρέψουμε τις καρδιές μας σε μετάνοια, και να επιστρέψουμε τις ζωές μας στο ζωντανό Θεό. Είναι η ώρα να Του δώσουμε την τιμή που αρμόζει στο

Όνομά Του και να είμαστε συγκινημένοι και συνεπαρμένοι να κατοικήσουμε στην Παρουσία Του και στη συντροφιά των παιδιών Του. Είναι η ώρα να *«Υψώνετε τον Κύριο τον Θεό μας, και προσκυνείτε στο υποπόδιο των ποδιών Του, επειδή, είναι άγιος.»* (Ψαλ. 99:5). Μ' άλλα λόγια, πρέπει να ξαναβρούμε το πάθος για τον Ιησού Χριστό και τη βασιλεία Του!

Ζητείστε πρώτον τη βασιλεία και τη δικαιοσύνη Του – έπειτα ό,τιδήποτε άλλο στις ζωές σας θα πάει στη θέση του. Το πάθος σου θα είναι μια άσβηστη φλόγα, η χαρά σου θα είναι μεταδοτική και η λατρεία σου θα ευαρεστεί τον Πατέρα. *«Ευφραίνου στον ΚΥΡΙΟ, και θα σου δώσει τα ζητήματα της καρδιάς σου.»* (Ψαλ. 37:4). Καθώς η οικογένειά σου πρώτα ευαρεστεί τον Κύριο, θα διαπιστώσεις σύντομα πως ό,τι επιθυμείς θα είναι σε αρμονία με αυτό που Εκείνος επιθυμεί! Είθε το : *«η βασιλεία Σου να έρθει, το θέλημά Σου να γίνει»* να αποτελέσει μία από τις θερμότερες προσευχές της οικογένειάς σου!

Δοξάζεται ο Χριστός μέσα από τη ζωή μου;

Ο κόσμος ολόγυρα μάς προσέχει, μας κοιτά και μας εξετάζει για να δει ποιοι ακριβώς είμαστε, ανεξάρτητα από το τι ομολογούμε...

Μετρούν τη ζωή μας και μας παρακολουθούν όταν δεν το αντιλαμβανόμαστε. Ο Θεός μάς καλεί να περπατήσουμε ενώπιόν Του, νουθετώντας μας έτσι ώστε τα λόγια και οι πράξεις μας να είναι σαν του Ιησού Χριστού.

Το σημαντικότερο πράγμα είναι

ότι ο Χριστός πρέπει να τιμάται και όχι να ατιμώνεται, ώστε να σχηματιστεί στη ζωή μας με όλη Του την ομορφιά και τη δόξα.

Το πιο σημαντικό είναι να καταλάβουμε ότι μπορεί εξ' αιτίας μας και εξ' αιτίας του τρόπου που ζούμε, κινούμαστε και μιλάμε, κάποιιο γύρω μας είτε να απομακρύνονται είτε να πλησιάζουν το Χριστό, ανάλογα με το τι βλέπουν στις ζωές αυτών που Τον ακολουθούν.

Κάθε φορά που κοιτάμε το σταυρό είναι σα να μας λέει ο Χριστός : “Είμαι εδώ για σένα. Τη δική σου αμαρτία σηκώνω, τη δική σου κατάρτα υποφέρω, το δικό σου χρέος πληρώνω, το δικό σου θάνατο πεθαίνω”.

Τίποτα στο σύμπαν δε μας προσγειώνει όσο ο σταυρός. Όλοι μας έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας, ιδιαίτερα στον τομέα της αυτοδικαίωσης,, εκτός κι αν έχουμε επισκεφτεί το Γολγοθά. Μόνο εκεί, στα πόδια του σταυρού, μπορούμε να δούμε το πραγματικό μας ανάστημα.

Αφιερώθηκαν στην Προσευχή

«Και έμεναν σταθερά στη διδασκαλία των αποστόλων, και στην κοινωνία, και στην κοπή του άρτου και στις προσευχές» (Πράξ.2:42).

Οι πρώτοι Χριστιανοί ήταν εξ' ολοκλήρου αφοσιωμένοι στην προσευχή. Οι προσευχές στις συναθροίσεις τους δεν ήταν μικρές, ρηχές, και μόνο για θεόσταλτες ευλογίες προσευχές. Τρεις φορές στα πρώτα κεφάλαια των Πράξεων, ο Λουκάς χρησιμοποιεί τη λέξη «προσκαρτερούντες», μεταφρασμένη συχνά ως «αφιερωμένοι στο να περιμένουν με προσμονή», για να δηλώσει τη δύναμη της αφιέρωσής τους στην προσευχή. Η λέξη «κυριολεκτικά» σημαίνει «το να ασχολείται κάποιος επιμελώς με κάτι» ή «το να παραμένει σταθερός σ' αυτό». Είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στις Πράξεις 1:14 για να περιγράψει την πρώτη τους συμπροσευχή: «Όλοι αυτοί προσκαρτερούσαν με μια ψυχή στην προσευχή». Είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στις Πράξεις 2:42 για να χαρακτηρίσει τις δραστηριότητες της συνάθροισης: «και έμεναν σταθερά στις προσευχές». Είναι η λέξη που χρησιμοποιείται για να εξηγήσει το σκοπό των πνευματικών τους ηγετών: «έμεναν διαρκώς, στην προσευχή» (Πράξ.6:4). Ήταν πραγματικά αφιερωμένοι στην προσευχή.

Ο Παύλος χρησιμοποιεί την ίδια λέξη όταν μιλά για την προσευχή. Για παράδειγμα, καθοδηγεί τους Χριστιανούς στις Κολλοσσές: «Επιμένετε στην προσευχή, αγρυπνώντας σ' αυτή μ' ευχαριστία» (Κολ.4:2). Ενθαρρύνει τους Χριστιανούς στη Ρώμη «να προσκαρτερούν στην προσευχή»

(Ρωμ.12:12) και παροτρύνει τους πιστούς στην Έφεσο να προσεύχονται με κάθε προσκαρτέρηση και δέηση για όλους τους αγίους (Εφ.6:18). Οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης δε θα μπορούσαν να είναι πιο ξεκάθαροι. Η αφιέρωση στην προσευχή ήταν το πρότυπο για τους Χριστιανούς της Καινής Διαθήκης.

Οι περισσότερες από τις παραπάνω αναφορές στις προσευχές αφιέρωσης έχουν να κάνουν με προσευχές συνεργασίας. Η λίστα του Λουκά για τις δραστηριότητες στις οποίες ήταν αφιερωμένοι οι πρώτοι Χριστιανοί (διδασκαλία, κοινωνία, κοπή του άρτου, και προσευχή) είναι όλες κοινές δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένης και της προσευχής. Το 3ο Κεφάλαιο των Πράξεων αρχίζει με μια αναφορά στον Πέτρο και στον Ιωάννη καθώς πήγαιναν για συμπροσευχή στο ναό. Στο επόμενο κεφάλαιο οι πιστοί έχουν συναχθεί για προσευχή ως απάντηση στις απειλές των Εβραίων ηγετών (4:23-31). Όχι πολύ αργότερα, οι πιστοί μαζεύτηκαν στο σπίτι για να προσευχηθούν για το φυλακισμένο Πέτρο (Πράξ.12). Αυτές οι συχνές συγκεντρώσεις των πρώτων Χριστιανών για συμπροσευχή, είναι ένα βιβλικό γεγονός που δε μπορεί να αμφισβητηθεί.

Γιατί, μπορεί να ρωτήσουμε, ήταν αυτοί οι πρώτοι Χριστιανοί τόσο αφιερωμένοι στην προσευχή; Η απάντηση είναι ό,τι αυτοί είδαν τη ζωή του Ιησού, ο Όποιος ξόδευε ολόκληρες νύχτες στην προσευχή. Όλες οι σημαντικές στιγμές της ζωής Του ήταν γεμάτες από προσευχή. Τα λόγια Του, τα θαύματά Του, η δύναμή Του, όλα έβγαιναν μέ-

σα από την προσευχή. Έδινε στους μαθητές Του ένα πρότυπο προσευχής (Ματ. 6:9-13) και τους δίδαξε να προσεύχονται με παρηρσία και επιμονή (Λουκ. 11:5-8, 18:1-8). Οι πρώτοι Χριστιανοί απλά συνέχισαν με ό,τι είδαν στη ζωή του Ιησού και ό,τι άκουσαν από τα χείλη Του.

Δυστυχώς οι περισσότερες σήμερα εκκλησίες της Δύσης δε μοιράζονται την ίδια αφιέρωση στην προσευχή. Το να λέγονται προσευχές και τότε και τώρα, όσον αφορά την προσπάθεια και την επίλυση των προβλημάτων, δεν είναι αφιέρωση στην προσευχή. Αριθμώντας λίστες εγωκεντρικών προσευχών ενώπιον του Θεού, δεν είναι αφιέρωση στην προσευχή. Ομάδες προσευχής που δαπανούν τον περισσότερο χρόνο τους ξοδεύοντας λίγα λεπτά στην προσευχή, δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν αφιερωμένες στην προσευχή.

Ο Λόγος του Θεού περιγράφει μια εκκλησία που είναι αφιερωμένη στην προσευχή, που επιμένει στην προσευχή και που είναι απασχολημένη ολοκληρωτικά με την προσευχή. Αυτό είναι που περιμένει ο Θεός από εμάς σήμερα. Αυτό είναι που δίδαξε ο Ιησός. Αυτό είναι που η εκκλησία της Καινής Διαθήκης σχημάτισε.

Αν είσαι παιδί του Θεού, ένας προσανατολισμένος με τον Άγιο Λόγο Χριστιανός, και μέλος αυτής της ίδιας εκκλησίας της Καινής Διαθήκης, τότε ο Παύλος μιλάει σε σένα: «Επιμένετε στην προσευχή, αγρυπνώντας σ' αυτή μ' ευχαριστία» (Κολ. 4:2).

Καλεσμένοι σε αγιότητα

Ω, και να ζούσαμε σύμφωνα με το άγιο κάλεσμα του Θεού προς τους λυτρωμένους με το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού Του! Έχουμε λάβει το σπουδαίο κάλεσμα να είμαστε «άγιοι» (Α' Κορ. 1:2), δηλαδή να μοιάσουμε στο Θεό που είναι άγιος (Α' Πέτρ. 1:16). Οι λυτρωμένοι με το πολύτιμο αίμα του Ιησού δεν ανήκουν πλέον στον εαυτό τους, αλλά έχουν εξαγοραστεί με τίμημα (Α' Κορ. 6:19-20). Η σάρκα επιδιώκει να συμβιβαστεί στο ζήτημα της αγιότητας. Η σάρκα μπορεί ακόμη και να απογοητευτεί στην προσπάθειά της να ζήσει σύμφωνα με το κάλεσμα του Θεού.

Όλοι μας πρέπει να παραδεχτούμε ότι είναι αδύνατο να φτάσουμε τα στάνταρ του Θεού με δικές μας προσπάθειες. Ωστόσο, διαβάζουμε ότι «είμαστε δημιούργημα του Θεού, ο οποίος δια του Ιησού Χριστού μας έκανε καινούριους ανθρώπους» (Εφ. 2:10). «Ο ίδιος ο Θεός ενεργεί σ' εσάς, ώστε να πράττετε ό,τι είναι σύμφωνο με το λυτρωτικό του σχέδιο» (Φιλιπ. 2:13). Η ελπίδα μας στηρίζεται στο Θεό και σε όσα Εκείνος μας προμηθεύει δια του Ιησού Χριστού «που έγινε από το Θεό σοφία δική μας και δικαίωση και εξαγνισμός και απολύτρωση» (Α' Κορ. 1:30).

Αυτό το κάλεσμα απαιτεί κάποιες

θυσίες, που, όμως, απαλύνονται από την αφιέρωσή μας στον Ιησού Χριστό, που έχει πει: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του κι ας σηκώνει κάθε μέρα το σταυρό του κι ας με ακολουθεί» (Λουκ. 9:23). Δεν πρέπει να αγαπούμε τον κόσμο, ούτε τα κοσμικά πράγματα (Α' Ιωάν. 2:15-16). Ο άγιος Θεός της αγάπης μερικές φορές μας εκπαιδεύει με τη ράβδο Του, αλλά αν δεχόμαστε με ταπεινό πνεύμα την παιδεία Του, αυτή θα φέρει καρπούς αγιότητας και δικαιοσύνης στη ζωή μας. Απολαμβάνουμε τη συγχώρεση των αμαρτιών μας και την αναγέννηση της καρδιάς μας (Εβρ. 12:5-11). Τι σημαντικά δώρα για την αιωνιότητα! «...αυτά που τώρα υποφέρουμε δεν ισοσταθμίζουν τη δόξα που μας επιφυλάσσει ο Θεός στο μέλλον» (Ρωμ. 8:18). Μακάρι να πούμε κι εμείς, όπως ο απόστολος Παύλος: «Αγωνίζομαι να τερματίσω και προσβλέπω στο βραβείο της αιώνιας πρόσκλησης του Θεού δια του Ιησού Χριστού» (Φιλιπ. 3:14).

Ας σταθούμε με ταπεινό πνεύμα μπροστά στους δασκάλους που έχει καλέσει ο Θεός και τους έχει χρίσει για να νουθετούν, να διδάσκουν και να προτρέπουν το σώμα των πιστών. Όσοι είναι πιστοί στο κάλεσμά τους αγρυπνούν για τις ψυχές, λένε την αλήθεια με αγά-

πη και ίσως αντιλαμβάνονται κινδύνους που εμείς δεν τους βλέπουμε. Ο διάβολος, ο άρχοντας της απάτης, εργάζεται αδιάκοπα, κι ο Ιησός μάς προειδοποιεί να προσέχουμε να μην εξαπατηθούμε: «Προσέχετε να μη σας ξεγελάσει κανείς» (Μαρκ. 13:5). Ο Θεός ας μας φυλάξει να μην εξαπατηθούμε από μόνοι μας. «Η φοβερή σου αλαζονεία σε παραπλάνησε...» (Οβδιού 3).

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης: Π.Χυδέρη-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδέρη-Προκοπίου

Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας

E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Τα καρύδια

«..Αυτόν που λυτρώνει από τη φθορά τη ζωή σου, Αυτόν που σε στεφανώνει με έλεος και οικτιρμούς.» Ψαλμ. 103:4

Ένα ζευγάρι ηλικιωμένων είχε ακούσει από κάποιον ότι, αν τρως κάθε μέρα μια συγκεκριμένη ποσότητα καρύδια βοηθάει πολύ τη μνήμη. Και επειδή είναι γνωστό ότι η μνήμη στη μεγάλη ηλικία αρχίζει να φθίνει, κάτι που κανείς βέβαια δεν επιθυμεί για τον εαυτό του, καλή τη πίστει υιοθέτησαν την τακτική των καρυδιών. Έτρωγαν και οι δύο κάθε μέρα μια συγκεκριμένη ποσότητα, υποχρεωτικώς. Τήρησαν τη συνήθεια αυτή για μεγάλο διάστημα, με μεγάλη προσοχή.

Όσπου ένα μεσημέρι η γυναίκα ρώτησε τον άντρα της: «Έφαγες τα καρύδια σου σήμερα;» Κι εκείνος, προς μεγάλη απογοήτευση και των δυο τους, απάντησε: «Δε θυμάμαι!». Τι ωφελεί να στηρίζεις σε κάτι, όταν αυτό σε προδίνει και σε εγκαταλείπει; Η φθορά είναι σε όλους μας ανεπιθύμητη. Μα ποιος μπορεί να την αναστείλει; Είναι μεγάλη ανακούφιση να αφήνεις στα χέρια του Θεού. Του Θεού που είναι και για τους μικρούς και για τους μεγάλους. Να εμπιστευέσαι το σώμα σου και την ψυχή σου σ' Αυτόν. Αυτός που έδωσε τον Μονάκριβο Γιο Του για τη σωτηρία της ψυχής σου, Αυτός θα φροντίσει για όλες τις ανάγκες σου σ' αυτή τη γη. Αυτός, παρά τη φυσική φθορά της ηλικίας, μπορεί να διατηρήσει το πνεύμα σου ακμαίο, ώστε να είσαι σε θέση να Του μιλάς και να Τον ακούς, να μελετάς τον άγιο Λόγο Του και να Τον δοξάζεις, να προσεύχεσαι και να μοιράζεσαι με τ' άλλα αδέρφια σου τις εμπειρίες σου.

Όσο η ηλικία προχωρεί και τα μαλλιά ασπρίζουν και οι δυνάμεις συρρικνώνονται, τόσο Εκείνος θα ανανεώνει την εσωτερική σου δύναμη και θα σου δίνει πλούσια τη χαρά και την ειρήνη Του. Η ελπίδα του Ουρανού θα γεμίζει την κάθε σου μέρα και όλη σου η ζωή θα είναι από τώρα παράδεισος, ακόμη κι όταν το κορμί πρέπει να γέρνει πάνω σ' ένα μπαστονάκι!!

Πολύ καλύτερα

«Επειδή, αν πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε και αναστήθηκε, έτσι και ο Θεός, αυτούς που κοιμήθηκαν με πίστη στον Ιησού, θα τους φέρει μαζί Του» 1 Θεσ.4:14

Διηγείται ένας πιστός του Χριστού: «Γνώριζα για χρόνια έναν πιστό άνθρωπο προσευχής και αφιέρωσης. Τον είχα ψηλά στην εκτίμησή μου. Πάντα είχε μια απλή, αλλά σοφή κουβέντα να μου πει, δυο λόγια που έδειχναν την απόφαση του να ακολουθήσει τον Ιησού και την αγάπη που Του είχε. Γνώριζα πως είχε κερδίσει τη γυναίκα του στο Χριστό μετά από 15 χρόνια προσευχής και υπομονής. Τα παιδιά του πιστά, η μαρτυρία του ένα άρωμα Ουρανού. Χαιρόμουν να συναντώ το γλυκό του, πράο χαμόγελο, το ακτινοβόλο πρόσωπό του, να μου μεταδίδει το ζήλο του για τον Κύριο. Κάποια στιγμή με πήραν στο τηλέφωνο να μου πουν πως, ξαφνικά εντελώς έφυγε από αυτή τη ζωή. Και τότε, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ανέβηκε αντανάκλαστικά στην καρδιά μου: α! τον τυχερό! Αισθάνθηκα άσχημα στη σκέψη αυτή. Δεν πονούσα για τον αδελφό που αγαπούσα και είχα σε τόσο εκτίμηση; Λυπήθηκα για την έλλειψη, τον αποχωρισμό. Αλλά συνάμα ένιωσα πως ήταν «τυχερός». Τυχερός, γιατί τώρα βλέπει πρόσωπο με πρόσωπο Αυτόν που τόσο αγάπησε, Αυτόν που ακολούθησε, Αυτόν που είχε πρώτο στη ζωή του. Τυχερός, γιατί εκεί είναι πολύ καλύτερα, απολαμβάνει τη δόξα, αγαλλιάται στην παρουσία του Κυρίου, μακριά από τη φθορά και την αρρώστια. Τυχερός, γιατί έπιασε τους ουράνιους στόχους που ο Θεός είχε γι' αυτόν και, έτοιμος καθώς ήταν, θέλησε ο Πατέρας να πάρει το παιδί Του μακριά από την προσωρινότητα. Ήταν, χρόνια τώρα, πανέτοιμος για τη συνάντηση με τον Λυτρωτή Του, για τη Βασιλεία Του. Το ζήτησε και το ζηλεύω, να βρεθώ κι εγώ έτσι έτοιμος στη δόξα, με χερόβολα καρπό για τον Ουρανό!».

Παίρνει άλλη εντελώς χροιά η ζωή μας εδώ στη γη, αν τα μάτια της ψυχής μας είναι στραμμένα στον Ουρανό. Είναι αλλιώτικη η συμπεριφορά μας και οι σχέσεις μας, αν στην καρδιά μας κατοικεί ο Χριστός. Ας είναι η προσευχή μας «**Κυριέ μου, θέλω η κάθε μου μέρα να είναι γεμάτη με Σένα, ώστε η συνάντησή μαζί Σου να είναι δοξασμένη, γεμάτη χαρά!**»

Η επικρατέστερη αναγκαία προσευχή!

Εάν στην ιστορία του έθνους μας υπήρξε ποτέ ανάγκη για συνεχείς, επίμονες, επικρατούσες προσευχές, είναι τώρα ακριβώς! Πιστεύω πλήρως ότι χιλιάδες παιδιά του Θεού που είναι πολύ θλιμμένα για τις τωρινές καταστάσεις, θα συμμετέχουν με μεγάλη χαρά στο να αφιερώνουν χρόνο για καθημερινή, συνεχή προσευχή για το έθνος μας, για τα σχολεία και τα πανεπιστήμιά μας, για τους ποιμένες και τις εκκλησίες μας, για τα εκατομμύρια των ανθρώπων που έχουν ξεχάσει το Θεό, για τους μη σωσμένους συγγενείς και φίλους, και για πλήρη παράδοση και αναζωπύρωση στην καρδιά και τη ζωή μας.

Υπάρχουν πολλές προσευχές στη Βίβλο που θα μας οδηγήσουν και θα αναζωογονήσουν την πίστη μας στην προσευχή για τη χώρα μας που δυστυχώς τόσο πολύ έχει ξεχάσει το Θεό. Διαβάστε Έξοδο 32:7-14, και κοιτάξτε πώς προσευχόταν ο Μωυσής όταν τα παιδιά του Ισραήλ είχαν παρακούσει το Θεό, και πώς ο Κύριος πρόσεξε τη φωνή ενός ατόμου και έσωσε το έθνος από την καταστροφή.

Διαβάστε Νεεμία 1:4-11, και κοιτάξτε πώς ο Νεεμίας έκραξε στο Θεό γι' αυτούς που απέμειναν στην αιχμαλωσία στην Ιερουσαλήμ, κάτω από οδύνες και δυσμέμεια, και σαν αποτέλεσμα των προσευχών του τα τείχη της Ιερουσαλήμ ξαναχτίστηκαν, και η δυσμέμεια έφυγε από το λαό του.

Διαβάστε Έζρα 9:5-15 και κοιτάξτε πώς αυτός ο άνδρας που αγαπούσε το Λόγο του Θεού και που λυπόταν τόσο πολύ για την αποστασία των ανθρώπων, εξομολογήθηκε στο Θεό τις αμαρτίες των αρχηγών και του εαυτού του, και πώς η παραδοχή της αμαρτίας ήρθε επάνω στους ανθρώπους, το κακό που θα κατέστρεφε το έθνος απομακρύνθηκε, και οι άνθρωποι επέστρεψαν στο Θεό.

Ας ταπεινώσουμε τον εαυτό μας ο καθένας μας ενώπιον του Θεού, και ας εξομολογηθούμε και εγκαταλείψουμε τις αμαρτίες μας και τις αμαρτίες του έθνους και ας κράζουμε δυνατά στο Θεό ζητώντας με πίστη την εκπλήρωση της υπόσχεσης που υπάρχει στην Β' Χρον.7:14 «**και ο λαός μου, επάνω στον οποίο ονομάστηκε το όνομά μου, αν ταπεινώσουν τον εαυτό τους, προσευχηθούν και εκζητήσουν το πρόσωπό μου και επιστρέψουν από τους δρόμους τους, τους πονηρούς, τότε εγώ θα εισακούσω από τον ουρανό και θα συγχωρήσω την αμαρτία τους και θα θεραπεύσω τη γη τους.**»

“Ελάτε στα λογικά σας συνέλθετε, έθνος αδιάντροπο! Κάντε το πριν ο Κύριος απαγγείλει την καταδίκη σας, πριν η ευκαιρία για μετάνοια περάσει σαν το άχυρο που το σκορπίζει ο άνεμος, πριν έρθει και σας βρει η φοβερή του Κυρίου οργή, πριν έρθει η μέρα της οργής του Κυρίου! Όλοι όμως εσείς οι ταπεινοί, εσείς που υπακούτε στις εντολές Του, προσηλωμένοι μείνετε στον Κύριο, πράξτε το δίκαιο, μείνετε ταπεινοί, έτσι θα είστε ασφαλείς τη μέρα της οργής του Κυρίου.”

Σοφονίας 2:1-3

Η δική μας προσευχή φέρνει λάμψη στη ζωή μας

Χωρίς αμφιβολία, υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των αληθινών χριστιανών. Υπάρχει πολύ μεγάλη απόσταση μεταξύ του πρώτου και του τελευταίου στο στρατό του Θεού.

Όλοι αγωνίζονται τον ίδιο καλό αγώνα, όμως πόσο πιο πολύ θαρραλέα αγωνίζονται μερικοί από άλλους; Όλοι πράττουν το έργο του Κυρίου, αλλά πόσο πιο καλά το κάνουν μερικοί από άλλους; Όλοι λάμπουν εν Κυρίω, αλλά πόσο περισσότερο μερικοί λάμπουν από άλλους; Όλοι τρέχουν τον ίδιο δρόμο, αλλά πόσο πιο γρήγορα τρέχουν μερικοί από κάποιους άλλους; Όλοι αγαπούν τον ίδιο Κύριο και Σωτήρα, αλλά πόσο πιο πολύ μερικοί Τον αγαπούν από κάποιους άλλους; Ρωτώ μερικούς αληθινά χριστιανούς αν είναι όντως έτσι τα πράγματα ή όχι;

Υπάρχουν μερικοί από τους ανθρώπους του Θεού που δε δείχνουν να προχωρούν στην πνευματική τους ζωή από την στιγμή που αναγεννήθηκαν και μετά. Δέχθηκαν τον Κύριο, αλλά παραμένουν μωρά όλη τους τη ζωή. Τους ακούς να λένε συνέχεια την ίδια παλιά εμπειρία. Παρατηρείς σ' αυτούς την ίδια έλλειψη πνευματικής πείνας, την ίδια έλλειψη ενδιαφέροντος για ο,τιδήποτε είναι πέραν του μικρού τους κύκλου, ο οποίος σχηματίστηκε κάποια χρόνια πριν. Είναι οδοιπόροι όντως, αλλά οδοιπόροι σαν τους αρχαίους Γαβαωνίτες. Το ψωμί τους είναι ξερό και κατά θρυμματισμένο, τα υποδήματά τους πάντοτε παλιά, και τα ρούχα τους παλιά και σχισμένα (Ιησούς Ναυή 9:4-5). Τα λέω αυτά με πόνο και λύπη, αλλά ρωτώ, δεν είναι αλήθεια;

Υπάρχουν άλλοι από τα παιδιά του Κυρίου που φαίνεται πάντοτε να προοδεύουν. Μεγαλώνουν σαν το γρασίδι μετά τη βροχή. Αυξάνουν σαν τον Ισραήλ στην Αίγυπτο. Πιέζουν σαν το Γεδεών, μολονότι μερικές φορές λιποψυχούν, ωστόσο πάντα αγωνίζονται. Προσθέτουν χάρη στη χάρη, πίστη στην πίστη, και δύναμη στη δύναμη. Κάθε φορά που τους συναντάς, η καρδιά τους φαίνεται μεγαλύτερη, και το πνευματικό τους ανάστημα ψηλότερο και δυνατότερο. Κάθε χρόνο δείχνουν να βλέπουν περισσότερα, και να γνωρίζουν περισσότερα, και να πιστεύουν περισσότερο. Δεν πράττουν μόνο καλά έργα για ν' αποδείξουν την πραγματικότητα της πίστης τους, αλλά είναι και ζηλωτές των έργων. Δεν τα πράττουν μόνον καλά, αλλά είναι ακούραστοι στο να κάνουν το καλό. Επιχειρούν μεγάλα πράγματα, και κάνουν μεγάλα πράγματα. Όταν αποτυγχάνουν ξαναπροσπαθούν, και όταν πέφτουν μετά από λίγο σηκώνονται. Και παράλληλα, θεωρούν τους εαυτούς τους πτωχούς, αχρείους δούλους, και υποστηρικτές ότι δεν κάνουν τίποτα απολύτως. Αυτοί είναι που κάνουν τη θρησκεία αγαπητή και όμορφη στα μάτια όλων. Αποσπούν έπαινο ακόμη και από τους άπιστους και κερδίζουν τις καλλίτερες γνώμες ακόμη και από τους εγωιστές ανθρώπους του κόσμου. Κάνει καλό σε κάποιον να τους βλέπει, να είναι μαζί τους και να τους ακούει. Όταν τους συναντάς νομίζεις ότι μόλις βγήκαν από την παρουσία του Θεού, σαν το Μωσλή. Όταν τους συναναστρέφεις, νιώθεις ζεστασιά μέσα στη συντροφιά τους, σαν να είναι η ψυχή σου κοντά στη φωτιά. Δυστυχώς όμως, τέτοιους ανθρώπους Θεού σπάνια συναντούμε.

Τώρα, πώς μπορείς να διακρίνεις τη διαφορά που μόλις περιέγραψα; Ποιος είναι ο λόγος που μερικοί πιστοί είναι πιο φωτεινοί και πιο άγιοι από άλλους; Πιστεύω η διαφορά, σε δέκα εννιά περιπτώσεις από τις είκοσι, προκύπτει από διαφορετικές συνήθειες που έχουν σχέση με την κατ' ιδίαν προσευχή. Πιστεύω ότι αυτοί που δεν είναι πραγματικά άγιοι είναι γιατί προσεύχονται λίγο, ενώ αυτοί που είναι άγιοι προσεύχονται πολύ.

Τολμώ να πω ότι αυτή η άποψη μπορεί να αιφνιδιάσει κάποιους. Δεν έχω αμφιβολίες ότι πολλοί κοιτούν στην αγιότητα σαν ένα είδος εξαιρετικού δώρου, που κανένας ή έστω λίγοι μπορεί να ισχυριστούν ότι το επιδιώκουν. Το θαυμάζουν από απόσταση στα βιβλία. Το θεωρούν υπέροχο όταν έχουν ένα παράδειγμα κοντά τους. Συγκεφαλαιώνοντας, θεωρούν ότι είναι ένα είδος μονοπωλίου δοσμένο σε λίγους ξεχωριστούς πιστούς, αλλά σίγουρα όχι σε όλους.

Τώρα, πιστεύω ότι αυτό είναι το πιο επικίνδυνο λάθος. Πιστεύω ότι το πνευματικό, όπως και το φυσικό μεγαλείο, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη σωστή χρήση των χαρισμάτων που έχει καθένας μέσα του. Φυσικά, δεν λέω ότι έχουμε δικαίωμα να περιμένουμε μια θαυμαστή αύξηση πνευματικών δώρων, αλλά αυτό που λέω είναι ότι όταν ένας άνθρωπος επιστρέφει στο Θεό, η πρόοδος του σε αγιότητα θα είναι σε μεγάλο βαθμό ανάλογη με την επιμέλειά του στη σωστή χρήση των δοθέντων χαρισμάτων του Θεού. Το κύριο χάρισμα με το οποίο οι περισσότεροι πιστοί έχουν γίνει μεγάλοι στην εκκλησία του Χριστού, είναι η συνήθεια της επιμελούς κατ' ιδίαν προσευχής. Κοιτάζτε τη ζωή των φωτεινότερων και καλλίτερων υπηρετών του Θεού, είτε στη Βίβλο, είτε όχι. Κοιτάζτε τι είναι γραμμένο για το Μωσλή, και το Δαβίδ, το Δανιήλ και τον Παύλο. Σημειώστε τι έχει γραφεί για το Λούθηρο και τον Μπράντφορντ, τους Αναμορφωτές. Παρατηρήστε τι αναφέρεται για τις κατ' ιδίαν αφιερώσεις των Γουάιτφιλντ και Μακτσένη. Πέστε μου για έναν από αυτή την ομάδα των αγίων και μαρτύρων, που δεν είχε αυτό εμφανώς σαν σημάδι – ήσαν άνθρωποι προσευχής. Βασιζόμενοι σ' αυτό, η προσευχή είναι δύναμη.

Η προσευχή αποκτά φρέσκο και συνεχές ξεχείλισμα του Αγίου Πνεύματος. Αυτό και μόνο αρχίζει το έργο της χάριτος στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτό και μόνο την κάνει να προχωρήσει και να ευδοκιμήσει. Αλλά το Άγιο Πνεύμα αγαπά να δεόμαστε στο Θεό. Και αυτοί που ζητούν περισσότερο, θα έχουν και περισσότερο από την επιρροή Του.

Η προσευχή είναι η ασφαλέστερη συνταγή κατά του διαβόλου και της αμαρτίας. Της αμαρτίας που δεν πρόκειται ποτέ να νικήσει, εάν εναντίον της υπάρχει προσευχή καρδιάς. Ο διάβολος ποτέ δεν πρόκειται να έχει εξουσία επάνω μας όταν δεόμαστε στον Κύριο να την πάρει. Όλα τα ζητήματά μας πρέπει να τα παραθέτουμε μπροστά στον ουράνιο Γιατρό μας, κι' Εκείνος θα μας δώσει την ενίσχυση της ημέρας.

Επιθυμείς να αυξάνεσαι στη χάρη και να είσαι ένας αφιερωμένος χριστιανός; Να είσαι βέβαιος ότι εάν πραγματικά το επιθυμείς, τότε μία είναι η σημαντικότερη ερώτηση που θα σου απευθύνω: ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ;

Μόνο ο Ιησούς μάς ελευθερώνει από το άγχος

«Μη μεριμνάτε για τίποτε· αλλά, σε κάθε τι, τα ζητήματά σας ας γνωρίζονται στο Θεό με ευχαριστία διαμέσου της προσευχής και της δέησης. Και η ειρήνη του Θεού, που υπερέχει κάθε νοη, θα διαφυλάξει τις καρδιές σας και τα διανοήματά σας διαμέσου του Ιησού Χριστού» (Φιλιπ.4:6-7)

Το άγχος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της ειρήνης. Το άγχος απειλεί τον ύπνο μας και την υγεία μας. Όταν είμαστε αγχωμένοι είναι πιθανότερο να επιτεθούμε στους άλλους, αλλά και να καταστρέψουμε την ειρήνη μαζί τους και με τον εαυτό μας.

Ο Ιησούς καταπραΐνει το άγχος μας προσφέροντάς μας την ειρήνη Του. Ο Παύλος μάς λέει ότι το άγχος μας μπορεί να υπερνικηθεί μόνο με την προσευχή, καθώς μετακινούμε τις αγωνίες μας μέσα από την καρδιά μας και τις εναποθέτουμε στα χέρια του Ουράνιου Πατέρα μας. Καθώς το κάνουμε αυτό, η ειρήνη του Θεού θα ρεύσει από τους ουρανούς, καθησυχάζοντας το πνεύμα μας, ακόμα κι αν δεν κατανοούμε το λόγο αυτής της ειρήνης που υπερέχει κάθε νοη! Μέσα στο Χριστό, η καρδιά και το μυαλό μας είναι ασφαλισμένα, προστατευμένα και στερεωμένα από οποιαδήποτε απειλή με την ειρήνη που μόνο ο Θεός δίνει.

Μυστικά της μελέτης της Βίβλου σε πέντε προτάσεις

1. Μελέτησέ το

Ποτέ μην ξεκινάς την ημέρα χωρίς να εμπεδώσεις ένα εδάφιο καθημερινά.

2. Προσευχήσου το

Ποτέ μην αφήσεις τη Βίβλο σου έως ότου το κεφάλαιο που έχεις μελετήσει γίνει μέρος του εαυτού σου.

3. Γράψε το

Την σκέψη που σου δίνει ο Θεός, γράψε την στο περιθώριο της Βίβλου σου ή στο τετράδιό σου.

4. Δούλεψέ το

Ζήσε την αλήθεια που πήρες κατά την διάρκεια της ημέρας.

5. Διέδοσέ το

Ψάξε να πεις σε κάποιον αυτά που έμαθες.

Γεμάτοι από Χάρη και Αλήθεια

Στην εποχή μας, όπου υπάρχει αύξηση της απόρριψης του Κυρίου και του Λόγου Του, όσοι Του ανήκουμε αντιμετωπίζουμε δυνατές προκλήσεις. Μια πρόκληση είναι να παραμείνουμε πιστοί σ'Αυτόν και στην αλήθεια Του, ακόμα κι αν πράττοντας έτσι αντιμετωπίσουμε μεγαλύτερη εχθρότητα και καταδίωξη. «...Μάλιστα, όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα διωχθούν» (Β' Τιμ. 3:12). Αλλά ανεξάρτητα από το πόσο μεγάλο είναι το κόστος για εμάς, οφείλουμε να κρατάμε το Λόγο Του και να ακολουθούμε τις οδηγίες Του. Η αλήθεια Του είναι ζωτική, και εξαρτώνται πολλά από αυτήν. Ποτέ δεν πρέπει να συμβιβάζουμε την αλήθεια Του ή τα στάνταρντ της δικαιοσύνης Του.

Μια άλλη πρόκληση που αντιμετωπίζουμε είναι να μη γίνουμε ψυχροί και σκληροί, αλλά να κρατάμε την καρδιά μας με την αγάπη του Θεού, τη χάρη και την ευσπλαχνία Του. Ο Ιησούς μάς έχει προειδοποιήσει προκαταβολικά ότι σ'αυτές τις τελευταίες μέρες, καθώς η ανομία αυξάνει «η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί» (Ματθ. 24:12). Επίσης, έχουμε το σοβαρό παράδειγμα της εκκλησίας της Εφέσου, στην οποία οι πιστοί ήταν μεν πολύ δυνατοί στο να κρατούν την αλήθεια, ωστόσο, είχαν χάσει την πρώτη τους αγάπη (Αποκ. 2:2-4). Ανεξάρτητα από το πόση γνώση έχουμε, ή το πόσο σωστοί είμαστε, εάν χάσουμε την αγάπη μας για το Θεό και τους ανθρώπους, τότε χάσαμε τα πάντα (Α' Κορ. 13:1-3). Σαν άνθρωποι του Θεού, η ζωή μας πρέπει να χαρακτηρίζεται από αγάπη και από μια καρδιά με «σπλάχνα οικτιρμών, καλοσύνη, ταπεινοφροσύνη, πραότητα, μακροθυμία» (Κολ. 3:12-14). Καλούμαστε να περπατάμε με αγάπη, όπως ο Χριστός μάς αγάπησε και έδωσε τον Εαυτό Του για εμάς (Εφ. 5:2).

Έτσι, σ'αυτές τις κρίσιμες μέρες παρουσιάζεται μία μεγάλη πρόκληση για εμάς, να τιμήσουμε πλήρως την αλήθεια του Θεού και ταυτόχρονα, να μοιραστούμε ολοκληρωτικά την αγάπη Του και τη χάρη Του με άλλους. Εάν έχουμε πολλή αλήθεια, αλλά λίγη αγάπη και χάρη, κινδυνεύουμε να γεμίσουμε από υπερηφάνεια, αυτοδικαίωση και υποκρισία. Είναι πολύ πιθανό ν' αναπτύξουμε μια στάση «αγιότερος από εσένα», και να γίνουμε πολύ κριτικοί, σκληροί και απόμακροι. Από την άλλη μεριά, εάν έχουμε πολλή αγάπη και χάρη αλλά λίγη εκτίμηση για την αλήθεια, τότε κινδυνεύουμε να γίνουμε μαλακοί

ως προς την αμαρτία και θα δίνουμε στους άλλους μια λανθασμένη αίσθηση ασφάλειας, διακινδυνεύοντας το αιώνιο μέλλον τους. Πρέπει να γεμίζουμε και με τα δύο: ΚΑΙ χάρη ΚΑΙ αλήθεια.

Το τέλειο παράδειγμα για εμάς είναι ο Χριστός – ο 'Ένας «γεμάτος χάρη και αλήθεια» (Ιωαν. 1:14). Στα Ευαγγέλια βλέπουμε την καρδιά Του να είναι γεμάτη από χάρη, αγάπη και συμπόνια για τους άλλους, συμπεριλαμβανομένων των «αμαρτωλών» και ταυτόχρονα βλέπουμε την καρδιά Του να είναι γεμάτη από αφοσίωση στην αλήθεια και την αγιότητα του Θεού, χωρίς κανένα συμβιβασμό. Το κόστος για την αφιέρωσή Του ήταν υπέρτατο – γελοιοποίηση, περιφρόνηση, καταδίωξη, και τελικά Του κόστισε την ίδια Του τη ζωή. Αλλά ζώντας μια ζωή γεμάτη από χάρη και αλήθεια, προμήθευσε αυτό που πραγματικά χρειάζονταν οι άνθρωποι.

Σήμερα οι άνθρωποι γύρω μας έχουν τις ίδιες ανάγκες, είτε το γνωρίζουν είτε όχι. Αυτό σημαίνει ότι εσύ κι εγώ έχουμε μια τεράστια ευθύνη να επιτρέψουμε στη χάρη Του και στην αλήθεια Του να ρεύσουν μέσα από τη ζωή μας προς τους γύρω μας. Ζώντας μια τέτοια ζωή θα μας κοστίσει, αλλά ο καρπός θ' αξίζει τον κόπο!

Βέβαια, δε μπορούμε να ζήσουμε μια ζωή γεμάτη χάρη και αλήθεια μακριά από το Χριστό χωρίς να γεμίσουμε απ' Αυτόν! Εάν μένουμε μέσα Του, και Αυτός μέσα μας, θα επηρεάσουμε τις ζωές των άλλων και θα φέρουμε πολύ καρπό για τη δόξα του Θεού (Ιωα. 15:5,8). Ω, πλησίασε το Χριστό και άφησέ Τον να σε γεμίσει με το πάθος Του για την αλήθεια και τη συμπόνια Του για τους άλλους. 'Αφησέ Τον να σε γεμίσει με τη δικαιοσύνη Του, τη δύναμή Του, το θάρρος Του, την αγάπη Του και το έλεός Του. Καθώς η ζωή Του ξεχειλίζει από τη ζωή σου, ο κόσμος γύρω σου δεν θα είναι ο ίδιος.

Σε ενθαρρύνουμε να κρατήσεις τα μάτια σου προσηλωμένα στο Χριστό και να επιμένεις στην αγιότητα και στην υπηρεσία, ανεξάρτητα από το ποιο μπορεί να είναι το κόστος. Ο Κύριος ψάχνει γι' αυτούς που θα παραμείνουν πιστοί να σταθούν μαζί Του σ'αυτή την ώρα και να μοιραστούν το Λόγο Του και την αγάπη Του με άλλους. Επίσης, ψάχνει για εκείνους που θα σταθούν στα χαλάσματα ενώπιόν Του στην προσευχή. Δόξασε τον Κύριο για όλα όσα έχει στην καρδιά Του να κάνει αυτές τις έσχατες μέρες μέσω των παιδιών Του!

Έλλειψη φόβου Θεού

Ο καθένας μας έχει βιώσει πολλές φορές τον αιχμηρό φόβο. Αν ο Θεός μπόρεσε να δημιουργήσει τον κόσμο από το τίποτα, Εκείνος δεν μπόρεί να ισορροπηθεί και για τις καθημερινές μας ανάγκες; Αν ο Θεός μπόρεσε να ισορροφεί τροφή, εκκιά, φως, για ένα ιωλήθος σε μια έρημο, δεν θα δώσει και σε μας ό,τι μας λείπει; Αν ο Θεός μπόρεί να κατασκευάσει ένα στεγνό μονοιάτι μέσα από την Ερυθρά Θάλασσα, τότε Εκείνος δεν θα βρει έναν τρόπο και για εμένα; Αν ο Θεός μπόρεί να δρέψει χιλιάδες με το χείμα ενός μικρού αγριοπού, δεν θα δώσει λίγα και σε μας όσο είναι αρκετά για να ζήσουμε; Αν ο Θεός ζωοποιεί τα άγρια και τα μέλλοντα, Εκείνος δεν θα ισορροφεί τη σοφία Του σε εμένα που την χρειάζομαι; Ο Λόγος του Θεού είναι πάντα αληθινός! "Ο Θεός μου θα σας ισορροφεί όλες τις ανάγκες σας κατά τον ιωλήθου Αυτού εν δόξη διά Ιησού Χριστού." Φιλιπ. 4:19

«Ο φόβος του Θεού είναι αρχή σοφίας» (Παρ.9:10). Αυτό είναι το πρώτο μάθημα στο σχολείο της σοφίας. «Φόβος Κυρίου σημαίνει να μισεί κανείς το κακό» (Παρ.8:13), γιατί ο ίδιος ο Θεός το μισεί. Όταν ακούσουμε το κάλεσμα του Θεού να είμαστε άγιοι, γιατί Εκείνος είναι Άγιος, και ανταποκριθούμε σ' αυτό το κάλεσμα, τότε αυτομάτως θα μισήσουμε την αμαρτία.

Πολλοί πιστοί θεωρούν εύκολο τό να νικήσουν μερικές αμαρτίες (όπως το θυμό, τον πόθο, κ.α.) όταν βρίσκονται μπροστά σε άλλους πιστούς, γιατί φοβούνται ότι θα χάσουν την αξιοπρέπειά τους, ωστόσο, αμαρτάνουν για τα ίδια πράγματα όταν είναι μόνοι τους. Άρα τους ενδιαφέρει περισσότερο η γνώμη των ανθρώπων παρά του Θεού.

Τέτοιοι χριστιανοί, χρειάζεται να μετανοήσουν και να κλάψουν γιατί λάτρεψαν την κτίση δηλαδή τον άνθρωπο, παρά Εκείνον που την έκτισε (Ρωμ.1:25). Χρειάζεται να φωνάξουν στο Θεό με όλη τους την καρδιά, ώστε να τους διδάξει το φόβο Του.

Η υπόσχεση είναι ότι εάν υψώσεις τη φωνή σου και εκζητήσεις το φόβο του Θεού, τότε Εκείνος θα σε διδάξει το φόβο Του (Παρ.2:3-5). Θα Τον βρουν όμως μόνον όσοι Τον εκζητούν με όλη τους την καρδιά (Ιερ.29:13). Μόνο αυτοί που πενθούν για τα σφάλματά τους, θα παρηγορηθούν από τον Παρηγορητή (Ματθ.5:4).

Χρειάζεται ν' αναπτύξουμε τη συνήθεια του να ζούμε ενώπιον του προσώπου του Θεού μόνον. Ένας λόγος που ο Θεός έδωσε στον καθένα μας τη σκέψη μας, είναι για να μας δοκιμάσει να δει αν Τον σεβόμαστε ή όχι. Αν μας ενδιαφέρει μόνο η καλή μας φήμη, τότε θα γίνουμε απρόσεκτοι ως προς τη ζωή της σκέψης μας, όπου φωλιάζουν κρυφές αμαρτίες. Επιπλέον, ο Θεός κάνει ένα διαχωρισμό μεταξύ αυτών που επιθυμούν μία ολοκληρωτική νίκη και αυτών που επιθυμούν μόνον μία επιφανειακή νίκη απέναντι στην αμαρτία. Αν όμως θρηνησουμε και με ειλικρίνεια μετανοήσουμε τόσο για την κρυφή μας αμαρτία, όσο και για τη φανερή, τότε θα δούμε πολύ σύντομα ο αγώνας μας να δικαιώνεται.

Το εδάφιο για τη νέα χρονιά

«Όταν οι αδύνατοι, οι φτωχοί, θα γυρεύουν νερό κι εκείνο δε θα υπάρχει κι η γλώσσα τους από τη δίψα θα ξεραίνεται, εγώ ο Κύριος θα τους εισακούσω, δεν πρόκειται να τους εγκαταλείψω, εγώ ο Θεός του Ισραήλ.

Απάνω στα γυμνά βουνά

θα κάνω να κυλούν ποτάμια και μέσα στα φαράγγια ν' αναβρυσουνε πηγές, θα κάνω η έρημος να γίνει λίμνη, η γη η άνυδρη τρεχούμενα νερά.

Την έρημο με κέδρους θα φυτέψω, με ακακίες, με μυρτιές κι ελιές, στη στέπα θα φυτέψω κυπαρίσσια, πεύκα και πλάτανους μαζί .

Έτσι όλοι θα δουν και θα γνωρίσουν,

θα σκεφτούν κι όλοι θα καταλάβουν

πως του Κυρίου το χέρι τα 'κανε όλα αυτά,

πως ο Άγιος Θεός του Ισραήλ τα δημιούργησε.» ."

Ησαΐας 41:17-20

Σας ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου για τις προσευχές σας και την στήριξή σας όλο το 2015

και που τόσο χρειαζόμαστε και στη νέα χρονιά.

Ευχόμαστε σε όλους τους αδελφούς

και φίλους αναγνώστες

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΚΑΙ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ.

Η Υπεύθυνη Σύνταξης